

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/53/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619010441
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Šimková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1619010441.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Šimkovej a členov senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaného P. J. X. pre prečin ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Krajskej prokuratúry Nitra proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp.zn. 3T/93/2019 zo dňa 02.10.2023, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 11.06.2024 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. a) Trestného por <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%2523320'&ucin-k-dni='30.12.9999'>iadku s poukazom na § 280 ods. 2 Trestného por <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%2523280'&ucin-k-dni='30.12.9999'>iadku sa prvostupňový rozsudok z r u š u j e a trestná vec obžalovaného

P. J. X., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom B. XXXX/X, B.,

vedená na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 3T/93/2019 na základe obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Nitra sp. zn. Kv 51/18/4400-26 zo dňa 06.08.2019 pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 16.06.2018 v čase o 23:10 hodine v meste Malacky, v rozpore s ustanovením § 4 odsek 2 písmeno c/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o doplnení niektorých zákonov, po požití alkoholických nápojov, viedol osobné motorové vozidlo zn. Toyota Avensis, EČ: BL XXX DF, kde bol na ulici Radlinského zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Malacky s tým, že sa nepodrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, podrobil sa však lekárskeму vyšetreniu odberom a vyšetreniu krvi, pričom mu bola zistená koncentrácia najmenej 1,99 promile alkoholu v krvi,

s a p o s t u p u j e

Okresnému dopravnému inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ Malacky na prejednanie priestupku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Malacky pod sp.zn. 3T/93/2019 dňa 02.10.2023 uznal obžalovaného P. J. X. vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 16.06.2018 v čase o 23:10 hodine v meste Malacky, v rozpore s ustanovením § 4 odsek 2 písmeno d/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o doplnení niektorých zákonov, po požití alkoholických nápojov, viedol osobné motorové vozidlo zn. Toyota Avensis, EČ: BL XXX DF, kde bol na ulici J. zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Malacky s tým, že sa nepodrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, podrobil sa však lekárskeму vyšetreniu odberom krvi dňa 17.06.2018 v čase o 00:02 hodine a následnému vyšetreniu krvi, pričom mu bola zistená koncentrácia

najmenej 1,99 promile alkoholu v krvi s tým, že v čase vedenia a zastavenia motorového vozidla, t. j. dňa 16.06.2018 v čase o 23:10 hodine mu bola zistená koncentrácia najmenej 2,11 promile alkoholu v krvi.

Súd prvého stupňa obžalovanému podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona uložil peňažný trest vo výmere 1.200 eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona mu pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 1 rok.

Proti tomuto rozsudku podali obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení a prokurátor v zákonnej lehote dňa 06.10.2023 odvolanie.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 08.03.2024. Obžalovaný uvádza, že prvostupňový súd v podstate rozhodol spôsobom, že keď v minulosti nevyšlo jedno (priestupok a postúpenie veci), tak teraz možno vyjde druhé (uznanie viny a rozsudok), nakoľko prvostupňový súd nezaložil svoje rozhodnutie na náležitom vecnom posúdení problematiky a vykonaného dokazovania, ale na zdôrazňovaní inštitútu viazanosti právnym názorom Krajského súdu v Bratislave vysloveného v jeho uznesení zo dňa 29.03.2022 pod sp. zn. 3To/1/2022, hoci Krajský súd v Bratislave v danom uznesení k meritu veci žiadny právny názor nevyslovil. Takéto odôvodnenie je teda nielen arbitrárne, ale aj absolútne nepreskúmateľné, nakoľko v doterajšom konaní nedošlo zo strany súdov k žiadnemu vyjadreniu ohľadom najpodstatnejších bodov (otázok), na ktoré od počiatku poukazuje, a ktorými sú najmä zákonnosť laboratórnej skúšky uskutočnenej KEÚ PZ, resp. zákonnosť tohto dôkazu, objektivnosť (správnosť, resp. kvalita výsledku) predmetnej laboratórnej skúšky KEÚ PZ.

K zákonnosti laboratórnej skúšky obžalovaný uvádza, že prvostupňový súd sa vyhol hodnoteniu zákonnosti laboratórnej skúšky KEÚ PZ, a tým zákonnosti tohto dôkazu, v celkovom kontexte ustanovenia § 5 zákona č. 219/1996 Z.z. ako špeciálneho zákona, a to napriek tomu, že aj zo samotného znenia odseku 4 a 7 je zrejmé, že odber a laboratórne vyšetrenie krvi alebo iného biologického materiálu je nerozlučne spojené s lekárske vyšetrením, teda že lekárske vyšetrenie, odber a laboratórne vyšetrenie tvoria spolu jeden celok, ktorý má realizovať lekár, resp. zdravotnícke zariadenie. Tento významný záver jednoznačne potvrdzuje § 5 ods. 6, ods. 8, ods. 9 zákona č. 219/1996 Z.z., podľa ktorých „z lekárskej správy o výsledku laboratórneho vyšetrenia musí byť jasné, či sa v organizme vyšetrovanej osoby nachádzal alkohol, omamná látka alebo psychotropná látka. Ak sa vykonáva vyšetrenie na alkohol, v lekárskej správe sa uvedie aj jeho množstvo. Lekárske vyšetrenie podľa odsekov 4 až 7 sa vykonáva v zdravotníckych zariadeniach. V prípade pozitívneho výsledku lekárskeho vyšetrenia je vyšetovaná osoba povinná uhradiť tomu kto o vyšetrenie požiadal, skutočne vynaložené náklady spojené s takýmto vyšetrením. Predmetná právna úprava teda vyslovuje potrebu hodnotenia laboratórnej skúšky (laboratórneho vyšetrenia) v tom smere akú laboratórnu skúšku (laboratórne vyšetrenie), a na ňu nadväzujúci výsledok, je možné použiť pre právne účely. Obžalovaný je toho názoru, že laboratórium KEÚ PZ nenapĺňa zákonom vyžadované parametre na zdravotnícke zariadenie, resp. na príslušné pracovisko zdravotníckeho zariadenia (z tohto dôvodu doposiaľ nemá toto laboratórium akreditovanú ani príslušnú skúšku na vyšetrenie krvi), a preto nie je možné výsledok vyprodukovaný KEÚ PZ, ani samotnú laboratórnu skúšku, použiť pre právne účely. V tomto smere vzhľadom na totožnú právnu úpravu v Českej republike obžalovaný poukazuje, že české súdy minimálne od počiatku milénia viažu právnu použiteľnosť výsledku laboratórnej skúšky k tomu, aby laboratórium, ktoré takúto laboratórnu skúšku vykonáva, spĺňalo také kritériá, ktoré čo najviac zaručia objektivitu (kvalitu) konečného výsledku laboratórnej skúšky. Takáto prirodzená požiadavka sa nakoniec odzrkadlila v tom, že Ministerstvo zdravotníctva ČR uverejnilo v roku 2008 vo svojom Vestníku Kritériá pre laboratóriá stanovujúce koncentráciu alkoholu v krvi pre zdravotnícke a právne účely, z ktorého okrem iného vyplýva, že stanoviť koncentráciu alkoholu v krvi pre právne účely môže len súdno-toxikologické laboratórium, ktoré musí spĺňať omnoho prísnejšie kritériá ako laboratórium stanovujúce koncentráciu alkoholu v krvi pre zdravotnícke účely. Z predmetného dokumentu je navyše zrejmé, že súdno-toxikologické laboratórium musí pre zaistenie kvality (objektívnosti) laboratórných výsledkov okrem aplikovania uznávanej metódy laboratórnej skúšky, spĺňať viaceré ďalšie požiadavky, medzi ktoré patri aj to, že aplikovaná laboratórna skúška podlieha nielen internej kontrole, ale aj externej kontrole. Pre úplnosť možno uviesť, že spomínané prísnejšie kritériá majú svoje konečné odzrkadlenie v medzinárodnej norme ISO 15189, ktorá je od roku 2003 osobitne určená pre zdravotnícke (medicínske) laboratóriá.

K objektívnosti, správnosti, resp. kvalite výsledku laboratórnej skúšky KEÚ PZ obžalovaný uvádza, že s poukazom na doposiaľ uvedené skutočnosti je viac ako zrejmé, že kvalifikácia (spôsobilosť) laboratória vykonávať určitú laboratórnu skúšku je nielen predpokladom na to, aby sa výsledok laboratórnej skúšky mohol použiť pre právne účely, ale aj predpokladom na to, že takýto výsledok možno považovať za objektívny, a teda za dostatočne správny a kvalitný. Práve akreditácia predstavuje v tomto smere akési základné kvalifikačné merítko toho, pri akých laboratórnych skúškach dokáže laboratórium zaručiť objektívnosť laboratórneho výsledku, pretože získaním akreditácie laboratórium preukazuje, že pri vykonávaní laboratórneho vyšetrenia aplikuje a zohľadňuje všetky požadované normy a postupy vrátane tých, ktoré môžu byť v prospech vyšetrovanej osoby. Vzhľadom na listiny, ktoré obžalovaný do súdneho spisu doložil v rámci predošlého konania, ako aj na vyjadrenie samotného KEÚ PZ, je nepochybné, že laboratórium KEÚ PZ doposiaľ nemá (a ani v čase analýzy jeho vzorky krvi nemalo) akreditáciu na vykonanie skúšky za účelom stanovenia koncentrácie alkoholu v krvi. Laboratórium KEÚ PZ teda nebolo dostatočne kvalifikované na vykonanie analýzy jeho krvi, a preto je potrebné výsledok takejto skúšky podrobiť úvahe o jej objektívnosti (správnosti, resp. kvalite). Považovať a priori takúto „skúšku“ za absolútne objektívnu je zavádzajúce.

Neobjektívnosť získaného výsledku je však okrem samotnej absencie akreditácie podľa názoru obžalovaného daná aj na akreditáciu nadväzujúcimi skutočnosťami, ktorými sú

- súdno-toxikologické (medicínske) laboratória (tak v ČR, ako aj v SR), ktoré sú objektívne spôsobilé stanoviť koncentráciu alkoholu v krvi musia spĺňať akreditačné požiadavky normy ISO 15189 (KEÚ PZ nespĺňa akreditačné požiadavky tejto normy), a túto v rámci svojej činnosti aplikovať v praxi, norma ISO 15189 sa podrobne venuje preanalytickej fáze, analytickej fáze a postanalytickej fáze laboratórneho vyšetrenia,
- súdno-toxikologické (medicínske) laboratória podliehajú nielen internej kontrole, ale najmä externej kontrole (KEÚ PZ vo svojom vlastnom písomnom vyjadrení uviedlo, že si robí iba vlastné interné kontroly, čo znamená, že kvalitu laboratórnych vyšetrení a výsledkov v tejto oblasti garantujú „samy sebe“ a nikto iný ich nekontroluje a negarantuje).
- Kriminálny ústav Polície ČR nie je spôsobilý stanoviť koncentráciu alkoholu v krvi pre právne účely, hoci má rovnaké postavenie a kvalifikáciu ako KEÚ PZ.

Vo vzťahu k podstatným rozdielom medzi normami ISO 15189 a ISO 17025 je nutné zdôrazniť, že práve norma ISO 15189 podrobnejšie upravuje požiadavky a vzťahy medzi jednotlivými fázami laboratórneho vyšetrenia, medzi ktoré patrí aj preanalytická fáza, pretože spoľahlivosť laboratórnych vyšetrení podstatným spôsobom závisí aj od tejto fázy, t.j. od kvality odberu biologického materiálu, jeho správneho spracovania, uchovania a skladovania vzorky, jej transportu do laboratória, atď. Významné postavenie preanalytickej fázy bolo konštatované aj v rôznych odborných publikáciách a zdravotníckych príručkách, ktoré potvrdili, že z hľadiska správnosti výsledku laboratórneho vyšetrenia je preanalytická fáza veľmi dôležitá, pretože od jej kvality priamo závisí kvalita výsledku požadovaného vyšetrenia (nekvalitná preanalytická fáza môže ovplyvniť správnosť výsledku laboratórneho vyšetrenia až 50 % chybovosťou).

K otázke objektívnosti výsledku laboratórneho vyšetrenia KEÚ PZ možno teda zhrnúť, že v tomto prípade došlo k uskutočneniu laboratórneho vyšetrenia vzorky krvi zo strany KEÚ PZ za situácie, že toto laboratórium nemalo žiadne bližšie informácie o celkovom priebehu preanalytickej fázy, a to najmä informácie o podmienkach skladovania a transportu tejto vzorky (na tomto mieste obžalovaný pripomína, že je toho názoru, že jedným z listinných dôkazov - odpoveďou na infožiadosť, bolo jednoznačne preukázané, že minimálne transport vzorky krvi neprebehol riadnym spôsobom, keďže žiadne služobné motorové vozidlo 00 PZ Malacky nedisponovalo príslušným chladiacom boxom na prepravu biologického materiálu). Na tento záver nemajú žiadny vplyv ani vyjadrenia znalcov, pretože ich vyjadrenia je potrebné vnímať nielen ako subjektívne hodnotenie, ale aj v celkovom kontexte ich odborných skúsenosti a laboratórneho prostredia, v ktorom vykonávajú svoju činnosť (znalci pôsobia v odvetví súdneho lekárstva, čo znamená, že pri svojej činnosti prichádzajú do styku s laboratórnymi analýzami súdnelekárskeho pracoviska, resp. zdravotníckych laboratórií, t.j. pri svojich vyjadreniach vychádzali z požiadaviek kladených na prácu týchto laboratórií, a nie so znalosťou postupov laboratória KEÚ PZ). Skutočnosť, že ide čisto o ich subjektívne hodnotenie prameniace z vlastných skúsenosti potvrdzuje aj ich vyjadrenie v tom smere, že nemôžu hodnotiť postup KEÚ PZ, keďže nie sú oboznámení s ich postupmi. V rámci doplneného dokazovania doc. MUDr. V., CSc., MPH dokonca korigoval svoje

predošlé vyjadrenie na túto tému, keď zjednodušene uviedol, že ak by bol nejaký problém s predloženou vzorkou, tak by to bolo pravdepodobne uvedené v správe KEÚ PZ.

Vzhľadom na (ne)kvalifikovanosť KEÚ PZ a spôsob koncipovania písomných správ k výsledkom laboratórných skúšok (zo správy KEÚ PZ nevyplývajú ani také základné informácie ako kedy prevzali vzorku, a kedy vykonali laboratórnu skúšku /analýzu/, čo konštatovali aj znalci) sa však táto pravdepodobnosť blíži k nule (KEÚ PZ svoje nedostatočné správy len automaticky kopíruje, pričom v nich zmení len niektoré údaje ako napr. meno, výsledok laboratórnej skúšky a pod.). Ak teda KEÚ PZ vo svojej správe neuviedlo (paušálne ich neuvádza) ani všetky základné informácie viažuce sa k vzorke krvi, resp. laboratórnej skúške, tak nemôže vo svojej správe uviesť ani žiadne doplnkové informácie (napr. ohľadom stavu, resp. chladení vzorky), obzvlášť keď uvádzanie týchto informácií v konečnej správe rieši norma ISO 15189. Pre potvrdenie o nedôslednom záujme KEÚ PZ k stavu vzorky a nedostatočnom spôsobe koncipovania písomných správ z ich strany obžalovaný predložil výsledok toxikologicko-chemickej analýzy Súdnolekárskeho pracoviska Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, z ktorého sú zrejmé nielen základné informácie, ale aj spôsob chladenia vzorky (informácia o spôsobe chladenia vzorky je vždy a za každých okolností /aj v prípade dodržania príslušných postupov/ paušálnou súčasťou výslednej správy). Prostredníctvom takéhoto porovnania kvalifikácie, a tým aj spôsobu práce jednotlivých laboratórií je zrejmé, že zatiaľ čo kvalifikované laboratórium sa musí zaujímať o všetky informácie viažuce sa k vzorke krvi, ktoré sú následne korektné zachytené v písomnej podobe, tak laboratórium KEÚ PZ sa o tieto informácie nezaujíma (z pohľadu normy ISO 17025 sa o to ani zaujímať nemusí), a preto o nich žiadnym spôsobom písomne neinformuje. Z predloženej listiny je však neprehliadnuteľná ďalšia skutočnosť, a to že k laboratórnemu vyšetreniu vzorky krvi dochádza aj za situácie, že laboratóriu nie sú známe všetky okolnosti preanalytickej fázy, teda nedochádza k automatickému odmietnutiu prevzatia potenciálne kontaminovanej vzorky (odmietnutie prevzatia takejto vzorky je právo laboratória, nie jeho povinnosťou), ale dochádza k jej analýze s následným uvedením nezrovnalosti, resp. nedostatkov preanalytickej fázy ako štandardnej paušálnej informácie vo výslednej správe. Všetky tieto doložené skutočnosti však znamenajú, že doterajšie vyjadrenia, a to najmä znalca MUDr. Rozborila, resp. prokurátora, o nespochybniteľnej transparentnosti a kvalite práce KEÚ PZ, a tým o bezchybnom stave vzorky krvi obžalovaného pri jej doručení KEÚ PZ („ak by bola kontaminovaná, tak by to bolo v správe uvedené“ alebo „ak by bola kontaminovaná, tak by sa neuskutočnila jej analýza“), ktoré si z veľkej časti v predošlom konaní osvojili aj sudy, sú zavádzajúce.

Obžalovaný ďalej uvádza, že podstatnou doposiaľ nevyriešenou otázkou je aj to, prečo sa policajť A. rozhodol, že laboratórne vyšetrenie uskutoční KEÚ PZ, keď bola vo veci hneď od počiatku vypísaná žiadanka pre akútne toxikologické vyšetrenie na Súdnolekárske pracovisko, teda do laboratória predpokladaného zákonom. Úloha policajťa A. bola však vo vzťahu k preanalytickej fáze súdmi okresaná len na to, že „urobil všetko ako mal“, teda že uložil vzorku krvi do chladiaceho boxu a vzorka krvi bola potom prepravená na KEÚ PZ a nič podstatné sa nestalo. Obžalovaný však vzhľadom na priamy vplyv nekvalitnej preanalytickej fázy na správnosť výsledku tvrdí, že sa stali podstatné veci, pretože nikto nevie kto a do akého chladiaceho boxu uložil vzorku krvi (najskôr ju mal uložiť on, potom nadriadený /nevie ktorý/), a v akej teplote bola skladovaná (vzorka krvi mala byť uložená do príslušného na to slúžiacemu chladiaceho boxu, hoci obžalovaný preukázal, že OO PZ Malacky nebolo vybavené žiadnym takýmto boxom, čím je otázna aj teplota skladovania). No a k preprave vzorky krvi na KEÚ PZ sa už vôbec nevedel vyjadriť, čo je aj logické, keďže ju neuskutočňoval on, ale niekto iný, čiže zasa nikto nevie kto, ako dlho a za akých podmienok vzorku prepravoval (obžalovaný písomne preukázal, že OO PZ Malacky nebolo vybavené žiadnym príslušným chladiacim boxom, t.j. ani boxom slúžiacom na prepravu biologického materiálu). Absencia odpovedí spočíva v hrubom porušení všeobecných zásad manipulácie so vzorkou, keď zo strany orgánov polície bola ignorovaná ich povinnosť ku vzorke vyhotoviť tzv. „pasport“ aby bolo možné priebežne monitorovať jej administratívny a fyzický pohyb. Takýto nadmieru benevolentný postoj súdov k nezrovnalostiam preanalytickej fázy bol zvolený napriek tomu, že nároky na jej transparentnosť a spätnú preskúmateľnosť sa neustále zvyšujú, pričom v rámci mimotrestného konania (napr. v rámci disciplinárneho konania príslušníkov PZ alebo zdravotných vyšetrení) je súčasťou tohto procesu aj monitorovanie skladovania a transportu vzorky biologického materiálu. Obžalovaný podotýka, že z obsahu druhej strany ním predloženého metodického usmernenia Ministerstva vnútra SR z roku 2020 jednoznačne vyplýva, že takéto vysoké nároky sú kladené na preanalytickú fázu aj pri odbere a skladovaní vzorky krvi za účelom zistenia koncentrácie alkoholu u príslušníkov PZ. Predmetné metodické usmernenie obžalovaný súdu v danom čase doložil najmä za účelom ilustrácie, aké nároky sú kladené na preanalytickú fázu pri kontrole policajtov v súvislosti s

alkoholom v rámci správneho, resp. disciplinárneho konania, ktoré predstavuje v porovnaní s trestným konaním menší zásah do práv dotknutých osôb. Z tohto dôvodu je obžalovaný toho názoru, že takýto prísny režim sa nevyžaduje bezdôvodne, pričom ak sa vyžaduje pri skladovaní a transporte vzorky pri „nižších formách konania“, tak sa rovnako prísny režim má aplikovať aj v trestnom konaní, obzvlášť keď krv akéhokoľvek človeka je z biologického hľadiska rovnaká. Krv má rovnaké biologické vlastnosti bez ohľadu na to v akej je človek funkcii /občan, policajt, vojak, sudca, prokurátor a pod./ Toto metodické usmernenie obžalovaný však doložil aj za účelom preukázania, že toto bolo vypracované skrz dovtedy zistených nedostatkov pri dokazovaní disciplinárnych previnení na správnom súde, v ktorom sa ako problematické ukázali práve nezrovnalosti v časovom období od odberu vzorky až po jej odovzdanie KEÚ PZ. Zároveň z neho vyplýva, že polícia nie je štandardne vybavená príslušnými chladiacimi boxami, nakoľko tieto si podľa usmernenia majú zobrať od službukonajúceho lekára. Nikto sa teda nemôže čudovať, že obžalovaného zaujíma do akého chladiaceho boxu bola vzorka jeho krvi uložená, pri akých teplotách a v akom chladiacom boxe bola prepravená na KEÚ PZ.

Obžalovaný tiež uvádza, že paradoxom v konkrétnej trestnej veci je aj ďalšia procesná anomália. Zatiaľ čo on preukazuje a trezrlivo vysvetľuje v čom spočíva podozrenie nesprávnej manipulácie s krvou, že tieto neboli ničím a nikým vyvrátené, že polícia v Malackách na to nebola v roku 2018 náležite vybavená, a že KEÚ PZ v roku 2018 takéto informácie ani nezaujímali, tak prokurátor len v tichosti čaká či tieto nedostatky a nezrovnalosti zostanú naďalej bez bližšieho posúdenia. Tento prípad sa teda dostal do štádia, že prokurátor nemusí preukázať nič, a obžalovaný musí preukázať všetko, hoci podľa všetkých zásad trestného konania by to malo byť naopak. Práve prokurátor je tým subjektom, ktorý sa mal v prípravnom konaní trestnom s týmito skutočnosťami procesne vysporiadať, lebo sú to všetko skutočnosti, ktoré obžalovaný napáda od začiatku konania vo veci. Ignorovanie a nevysvetlenie týchto podstatných bodov, ktoré napáda v zásade od počiatku trestného konania, obžalovaný považuje za nesmierne zarážajúce, obzvlášť keď výsledok laboratórnej skúšky má predstavovať jediný „dôkaz“, od ktorého sa odvíja rozhodnutie o jeho vine. Vzhľadom na aktuálne obdobie, kedy sa po viac ako 10 rokoch od novelizácie § 289 Trestného zákona začína odkrývať rozporuplnosť právnej koncepcie trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky vrátane jeho dokazovania (napr. nezákonnosť skutkovej podstaty podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, o čom bude rozhodovať dokonca Ústavný súd SR), obžalovaný skôr očakával pravý opak, a to dôsledné vysvetlenie toho ako je možné považovať za dôkaz výsledok laboratórneho vyšetrenia, ktoré uskutočnilo laboratórium, ktoré na túto činnosť nemá nielen akreditáciu, ale ani zákonné splnomocnenie (zákon jasne upravuje, že tento typ laboratórneho vyšetrenia môže v danej situácii vykonať iba zdravotnícke zariadenie).

Obžalovaný zároveň upozorňuje, že predošlé zjednodušenie tejto problematiky do polohy, že znalci sa okrem iného vyjadrili, že výsledky metódy plynovej chromatografie sú použiteľné bez ohľadu na to, či metóda je alebo nie je akreditovaná, neobstojí už len z jedného základného dôvodu, ktorým je, že znalci nie sú oprávnení dávať odpovede na právne otázky, t.j. títo sa nevyjadrili /ani nevyjadrovali/ k otázke použiteľnosti výsledku laboratórneho vyšetrenia KEÚ PZ pre právne účely, pretože túto otázku je oprávnený vyriešiť iba súd. V tomto smere to však paradoxne vyzerá tak, že zatiaľ čo v zahraničí, kde sa právna použiteľnosť laboratórnej skúšky odvíja nielen od aplikovanej metódy, ale aj od celkového vybavenia a atribútov laboratória (tieto sú finálne ako celok pretavené do akreditácie danej skúšky), by sa výsledok KEÚ PZ nepovažoval za dôkaz, resp. za výsledok použiteľný pre právne účely, tak v Slovenskej republike sa to za dôkaz považuje, hoci tu svojim obsahom platia rovnaké právne predpisy ako v zahraničí. Možno ešte iba podotknúť, že certifikovanosť pracoviska podľa ISO 9001.2008 je vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti bezvýznamná, pretože ako obžalovaný vysvetlil záruku kvality a objektívnosti pri vykonaní konkrétnej laboratórnej skúšky poskytuje akreditácia tejto skúšky, a nie všeobecná norma, ktorá musí byť splnená pre potreby evidovania KEÚ PZ ako znaleckého ústavu.

Ďalej obžalovaný uvádza, že po niekoľkoročnej procesnej eskapáde aj ohľadom nezrovnalostí pri bilančnom prepočte (obaja znalci sa aktuálne zhodli, že podľa tohto prepočtu bola v čase jazdy koncentrácia alkoholu v krvi nižšia ako 1 promile), bol prvostupňovým súdom nakoniec odsúdený za použitia matematického prepočtu, hoci samotní znalci uviedli, že na jeho použitie nie sú v tomto prípade splnené podmienky, keďže na použitie matematického prepočtu sa musí posudzovaná osoba v čase činu, ako aj v čase vyšetrenia s istotou nachádzať vo vylučovacej fáze alkoholemickéj krivky. V rámci svojich výsluchov znalci popísali časové aspekty vstrebávacej a vylučovacej fázy, pričom sa však nevedeli vyjadriť v akej fáze alkoholemickéj krivky sa obžalovaný v čase jazdy nachádzal. K odsúdeniu zo strany prvostupňového súdu došlo napriek tomu, že otázku matematického prepočtu vmanipuloval

prokurátor do trestného konania po tom, čo začal tušiť, že finálny verdikt pri bilančnom prepočte nebude pre neho priaznivý, t.j. že jeho výsledkom bude, že v čase jazdy bola koncentrácia alkoholu v krvi obžalovaného nižšia ako 1 promile. Vzhľadom na celkový priebeh tohto prípadu je zrejmé, že otázka matematického prepočtu (ak by bola relevantná a jednoznačne použiteľná) mohla byť aplikovaná od samého počiatku trestného konania, a preto je potrebné sa zamyslieť prečo ju prokurátor položil až teraz, a navyše z hľadiska obsahu zavádzajúcim spôsobom (prokurátor aj vo svojej sťažnosti voči predošlému rozhodnutiu prvostupňového súdu uviedol, že matematický prepočet nemožno v tejto veci vykonať, čo treba rozumieť v kontexte celej problematiky, že ho nemožno s istotou použiť). K zavádzaniu došlo v tom smere, že tak ako je možné vykonať laboratórne vyšetrenie kontaminovanej, resp. znehodnotenej vzorky krvi, tak je možné vykonať aj matematický prepočet koncentrácie alkoholu v krvi aj z jednej vzorky, teda zakaždým sa dostaneme k nejakému údaju (výsledku), avšak konečnou otázkou vždy bude či možno takýto výsledok použiť. Znalci teda pri matematickom prepočte vykonali zadanú úlohu, t.j. v teoretickej rovine uskutočnili príslušný výpočet, avšak súčasne uviedli podmienky jeho použitia, medzi ktorými figuruje aj to, že posudzovaná osoba sa v čase činu, ako aj v čase vyšetrenia musí s istotou nachádzať vo vylučovacej fáze alkoholemickéj krivky. Touto otázkou sa prvostupňový súd nechal ako keby zmiatať a následne sa uchýlil k tomu, že napriek tomu, že znalci sa nevedeli vyjadriť v akej fáze obžalovaný bol v čase jazdy, tak prvostupňový súd určil, že jednoducho bol vo vylučovacej fáze. V tomto smere použil vyjadrenie znalca MUDr. Šidla CSc. o tom, že vylučovacia fáza nastupuje cca. po 30 min. od požitia alkoholu, a tým že obžalovaný uviedol, že alkohol požil 20-25 min. pred jazdou, tak bol v čase jazdy už vo vylučovacej fáze. Obžalovaný si síce nepamätá ako vypovedal v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní, a či bol jeho výsluch obsahovo presne zaprotokolovaný, ale aj keby uviedol, že to bolo 20-25 min pred jazdou, tak znalec MUDr. Šidlo uviedol, že nastupuje po 30 minútach (môže to byť aj po 35 minútach), teda vylučovacia fáza v čase jazdy neprichádza do úvahy. Navyše, v čase výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní nikto netušil, že v tomto prípade dôjde k úskoku v podobe matematického prepočtu, teda nikto nemohol vedieť, že sa bude nejako veľmi podrobne riešiť nejaké časové hľadisko, a preto si obžalovaný dovolí odkázať z hľadiska presnosti časového priebehu udalostí na svoju výpoveď v prípravnom konaní, kde si časové súvislosti pamätal najlepšie (v nej to vychádza približne na 20 min. pred jazdou). Bez ohľadu na hranie sa s číslami zo strany prvostupňového súdu, to jednoducho nevychádza, pričom zo strany súdu nedošlo vôbec k vysvetleniu ako bolo vo veci zohľadnené vyjadrenie znalca MUDr. Rozborila, ktoré by z časového hľadiska bolo ešte viac v prospech obžalovaného (súd teda aplikoval iba jednu verziu možného priebehu deja), a to aj napriek skutočnosti, že jeho vyjadrenie a závery podrobne popísal na strane 7 napadnutého rozsudku. Obžalovaný nevie, čo si má za takýchto okolností o tomto všetkom myslieť, pretože prvostupňový súd sa síce snažil poskytnúť nejaké odôvodnenie, ale jeho podoba je v podstate plná poloprávd a takého výkladu vykonaných dôkazov, ktorý pôsobí tak, že aj súdy sa priklonili k trendu nastavenom od začiatku trestného stíhania, a to odsúdiť ho aj za cenu deformácie viacerých dôkazov. Povedané inak, v tomto prípade došlo k odsúdeniu obžalovaného na základe domnienok a hypotéz, čo je však v príkrom rozpore s princípmi spravodlivého procesu a prezumpcie nevinoty. Nevadí, že sa obžalovaný doposiaľ napríklad nedozvedel na základe akého ustanovenia do jeho trestného konania vstúpil policajný prezident, ktorý v zásade nariadil vo veci vyšetrovanie, a to dokonca vyšetrovateľom NAKA, hoci táto právomoc patrí iba prokurátorovi. Celkovo to teda pôsobí skôr ako zinscenovanie spravodlivého procesu, pretože ničím nebolo vysvetlené v akom chladiacom boxe a v akých podmienkach bola vzorka krvi obžalovaného od jej prevzatia policajtom A. až po jej odovzdanie KEÚ PZ, a na základe čoho a prečo bola vzorka krvi vôbec prepravená na KEÚ PZ, kde nemala podľa zákona čo robiť. Súd všetky nejasnosti v zásade vyriešil tým, že obžalovaným uvedený údaj o množstve požitého alkoholu zrejme nebol správny. Nevadí, že KEÚ PZ pri tejto jeho činnosti v danej oblasti nekontroluje žiadny externý orgán, čiže nikto nevie ako v tejto oblasti pracujú (asi aj preto zákon vyžaduje, aby laboratórne vyšetrenie robili zdravotnícke zariadenia), a že samotné KEÚ PZ vo svojom vyjadrení zo dňa 04.10.2018 k (ne)akreditácii doslova uviedlo, že „neakreditovaná skúška vôbec nemusí znamenať, že je automaticky menej spoľahlivá (čiže to neznamenať ale ani to, že takáto skúška je automaticky plne objektívna a bez možnosti chyby)“. Chyba je však na strane obžalovaného a chyba na strane polície alebo KEÚ PZ napriek doloženým dôkazom a nedostatočnému vybaveniu nie je možná, pretože oni garantujú, že sa to nestalo. Takýto postup však predstavuje skôr únik súdu od požiadavky a potreby vyhodnotenia skutkových a právnych záverov, teda únik od riadneho, logického a zrozumiteľného odôvodnenia.

S poukazom na všetky uvedené skutočnosti je podľa názoru obžalovaného zrejme zrejme, že ak by obžalovaný rezignoval na aktívne dokazovanie svojej nevinoty, čo však zo zákona nie je jeho úlohou, tak by bol s vysokou pravdepodobnosťou v tomto čase už dávno právoplatne odsúdený, hoci reálne

neexistujú dôkazy takého charakteru, ktoré by bez pochybnosti preukazovali, že spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, resp. že svojim konaním naplnil zákonné znaky trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ak pominie dôkazy pri ktorých došlo k účelovej deformácii aby aspoň čiastočne mohli byť využité v jeho neprospech a vynesenie záverečného verdiktu.

Záverom obžalovaný uviedol, že si je vedomý, že spravil chybu, keď riadil motorové vozidlo po požití alkoholu, ale vo vzťahu k spáchaniu „trestného činu“ sa cíti byť nevinný, a preto navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený.

Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 06.01.2024 tým, že sa nestotožňuje s výrokom o treste napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o uložení trestu zákazu činnosti na samej spodnej hranici v podstate odôvodnil všeobecnými úvahami, že tento je dostatočne prísny vzhľadom tak na individuálnu ako i generálnu prevenciu. Prokurátor tiež uvádza, že dôvodnosť ukladania peňažného trestu použil súd prvého stupňa vo vzťahu k prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona. Prokurátor je toho názoru, že pri ukladaní trestu zákazu činnosti súd nepostupoval v súlade so zásadami ukladania trestu podľa § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona. Pokiaľ v priestupkovom konaní má správny orgán prihliadať na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a jeho následky, okolnosti, za akých bol spáchaný, na mieru zavinenia, pohnútky a na osobu páchatel'a, v súdnom konaní má súd navyše dbať na to, aby bol zabezpečený účel trestu a to nielen vo vzťahu k páchatel'ovi, ale aj voči celej spoločnosti. Tak ako zákonodarca jasne určil a oddelil závažnosť jazdy pod vplyvom alkoholu limitom nameranej hodnoty alkoholu v krvi páchatel'a, tak by mal trest v súdnom konaní odrážať nebezpečnosť spáchaného činu a to najmä výšku uloženého trestu, aby takýto páchatel' citelnejšie vnímal následky protiprávneho konania. Ukladanie trestov v súdnom konaní v rovnakej, či obdobnej výške ako v priestupkovom konaní výrazne degraduje činnosť a postavenie súdov a znižuje význam a účel trestnoprávnych noriem upravujúcich potrestanie páchatel'ov trestných činov. Aj v zmysle ustálenej súdnej praxe páchatel'om trestného činu na úseku cestnej premávky je nutné prioritne ukladať trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, ktorý má na páchatel'a pôsobiť preventívne, zamedziť mu na určitý čas vykonávať činnosť, pri ktorej spáchal trestný čin a v neposlednom rade odstrašujúco vplývať na ostatných členov spoločnosti. Množstvo požitého alkoholu by pritom mal byť jedným z rozhodujúcich faktorov aj pri určovaní druhu a výmere trestu, keďže zvyšuje mieru zavinenia a ohrozenia záujmov spoločnosti a tým aj stupeň závažnosti činu. Preto je nevyhnuté ukladať páchatel'om pri iných druhoch trestu aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dlhší čas. V tejto súvislosti prokurátor poukazuje najmä na okolnosti a spôsob spáchania skutku, pričom z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný JUDr. J. X. po požití alkoholických nápojov po miestnej komunikácii v meste Malacky viedol motorové vozidlo zn. Toyota Avensis, ktoré aj v dôsledku konštrukcie vozidla, množstva nameranej hodnoty požitia alkoholu (minimálne 2,11 promile alkoholu v krvi), spôsob vedenia vozidla (jazda v protismere), výraznou mierou ohrozoval ostatných účastníkov cestnej premávky, pričom fatálnym a nenapraviteľným následkom nedošlo aj z dôvodu, že bol zastavený a následne kontrolovaný hliadkou PZ. Uvedené okolnosti podstatným spôsobom zvyšujú závažnosť činu a preto uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na samej spodnej hranici trestnej sadzby prokurátor považuje za neprimerane mierny v rozpore so zásadou proporcionality a takýto trest nespĺňa ochrannú a represívnu zložku trestu.

Z týchto dôvodov prokurátor navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a obžalovanému uložil primeraný peňažný trest, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke v trvaní najmenej 3 roky.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný vyjadril podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 08.03.2024 a uvádza, že to čo prokuratúra vyčíta súdu, že „rozhodnutie o uložení trestu zákazu činnosti odôvodnil všeobecnými úvahami“ platí rovnako pre jeho odôvodnenie odvolania, v ktorom poukazuje len na všeobecné ohrozovacie atribúty pripisované činnosti, ktorú obžalovaný vykonával. Nebolo však preukázané, že obžalovaný niekoho ohrozil alebo obmedzil v cestnej premávke, ani to, že jazdil v protismere, alebo že by jazdil nepovolenou, resp. neprimeranou rýchlosťou a pod. Preukázaná je totiž len skutočnosť, že bol obžalovaný zastavený políciou a prebieha konanie či a v akej miere jazdu vykonával pod vplyvom alkoholu. V tomto smere obžalovaný poukazuje na skutočnosť, že mu nebol zadržaný vodičský preukaz, a teda že už viac ako 5 rokov jazdí bez ďalšieho výrazného porušenia pravidiel v cestnej premávke. Zároveň nemožno nechať bez povšimnutia, že konanie v predmetnej trestnej veci trvá už takmer 6 rokov, čo nepovažuje za primeranú lehotu na prejednanie

veci. Tento stav, že štát sa nepostaral o prejednanie veci v primeranej lehote, však spôsobil prokurátor svojim nedôsledným dozorom v prípravnom konaní, výsledkom ktorého bola potreba vykonať ďalšie dokazovanie v konaní pred súdom. Prokurátor aj z tohto dôvodu nevyužil žiadne svoje zákonné prostriedky, aby bolo zachované právo na prejednanie veci v primeranej lehote, t.j. neurobil jeden jediný úkon smerujúci k možnosti skrátenia neprimeranej dĺžky konania vo veci tak, aby bola trestná vec obžalovaného spravodlivo a v primeranej dobe prejednaná a rozhodnutá (nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by urýchlili možnosť rozhodnutia vo veci a len čakal a čaká ako celá vec dopadne). Odôvodnenie podaného odvolania navyše pôsobí dojemom, že prokurátorovi nie sú známe informácie o princípoch a forme trestnoprávnej politiky a súdnej praxi v rozhodovaní Medzinárodného súdneho dvora pre ľudské práva, ktorý vo svojich rozhodnutiach pomerne striktnie uplatňuje názor a zásadu pomerného znižovania trestov vo veciach, kde štát neodôvodneným spôsobom zapríčiní neprimeranú dĺžku konania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti obžalovaný považuje podané odvolanie za nedôvodné.

Prokurátor nevyužil právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručené.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť oboch odvolaní (306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné. O odvolaní prokurátora, ktorého odvolanie smerovalo len proti výroku o treste, odvolací súd nerozhodoval, nakoľko už pred nariadením verejného zasadnutia zistil podmienky na zrušenie napadnutého rozsudku na neverejnom zasadnutí. Odvolanie prokurátora smerovalo proti výroku o treste, ktorý má svoj podklad vo výroku o vine. Keďže bolo potrebné zrušiť napadnutý rozsudok na neverejnom zasadnutí vo výroku o vine, odvolanie podané proti výroku o treste z tohto dôvodu nemalo vecný podklad.

Podľa § 8 Trestného zákona trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 a 6 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku súd postúpi vec inému orgánu, ak zistí, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok, služobné previnenie alebo disciplinárne previnenie, o ktorých je tento orgán príslušný rozhodovať.

Podľa § 320 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší a vec postúpi, ak mal tak urobiť už súd prvého stupňa podľa § 280 ods. 1 alebo 2.

Postupom uvedenom v citovanom ustanovení § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 12.08.2019 podal prokurátor na príslušný súd obžalobu na P. J. X. pre prečin ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výroku tohto rozhodnutia.

Súd prvého stupňa nariadil vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom obžalovaný P. J. X. učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, preto súd vykonal vo veci dokazovanie. Vypočul obžalovaného P. J. X., svedka ppráp. X. A., znalcov MUDr. Rastislava Rozborila, PhD. a doc. MUDr. Jozefa Šidla, CSc., MPH, podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku prečítal znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria a podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy.

Obhajoba obžalovaného P. J. X. spočívala v tom, že nepopiera spáchanie, resp. konanie, ktoré svojim spôsobom je popísané v obžalobe, tzn. daného dňa požil isté množstvo alkoholických nápojov a viedol motorové vozidlo. Obžalovaný má za to, že samotný zákrok trval neprímerane dlho. Keď ho hliadka vyzvala, aby sa podrobil dychovému testu na prítomnosť alkoholu v dychu, súhlasil. Hliadka však pri sebe nemala dräger, pre ktorý člen hliadky nakoniec išiel na oddelenie, čo trvalo istú dobu. Keď sa vrátil, obžalovaný vzhľadom na časový odstup považoval vykonanie dychovej skúšky za bezpredmetné, pričom žiadal uviesť do záznamu o vykonaní zákroku, že neodmieta dychovú skúšku, avšak z dôvodu časového odstupe sa chce podrobiť krvnému odberu. Následne bol prevezený do nemocnice v Malackách, kde viac menej po hodine od zákroku, od jazdy a od zastavenia ubehla cca 1 hodina. Po vykonanom odbere bola vzorka krvi v zapečatenej ampulke odovzdá členovi hliadky, ktorý ju následne odniesol do služobného motorového vozidla. Pre účely ďalších vyšetrení bol obžalovaný vyzvaný na poskytnutie vzorky moču s čím súhlasil, ale nakoľko nepociťoval potrebu močiť, tak sa doba začala naťahovať. Po určitej dobe prišiel člen hliadky a povedal, že upúšťa od potreby odovzdania vzorky moču a mieni zákrok ukončiť. Obžalovaný sa písomne do záznamu vyjadril, že takýto postup nepovažuje za správny a v budúcnosti môže viesť k dôkaznej núdzi. Obžalovaný ďalej uviedol, že v ten deň požil cca 4 alebo 5 pol deci liehového nápoja, konkrétne hruškovice s 52% obsahom alkoholu, ktorý požil v krátkom časovom úseku pred začatím jazdy, t. j. v priebehu 20 -25 minút pred jazdou. V ten deň pil aj vínový strik od 16:00 hod. do 21:00 hod. Jednalo sa o trojdecový strik v pomere 2 dc vína a 1 dc sódy. Potom mu priniesol strik kamarát, bol to asi taký istý.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 02.08.2021 súd prvého stupňa vyhlásil uznesenie, ktorým podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku trestnú vec obžalovaného P. J. X. pre prečin ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že

dňa 16.06.2018 v čase o 23:10 hodine v meste Malacky, v rozpore s ustanovením § 4 odsek 2 písmeno d/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o doplnení niektorých zákonov, po požití alkoholických nápojov, viedol osobné motorové vozidlo zn. Toyota Avensis, EČ: BL XXX DF, kde bol na ulici Radlinského zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Malacky s tým, že sa nepodrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, podrobil sa však lekárskeho vyšetreniu odberom krvi dňa 17.06.2018 v čase o 00:02 hodine, pričom nebola bez akýchkoľvek pochybností ustálená hodnota koncentrácie alkoholu v krvi v čase vedenia motorového vozidla,

postúpil Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Malackách, Okresnému dopravnému inšpektorátu, na prejednanie priestupku.

Krajský súd v Bratislave uznesením pod sp. zn. 3To/1/2022 zo dňa 29.03.2022 zrušil uvedené uznesenie a súdu prvého stupňa uložil, aby bo veci znovu konal a rozhodol. Krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že došlo k znehodnoteniu vzorky krvi odobratej obžalovanému. Znehodnotenie krvi nevyplýva z odborného vyjadrenie KEÚ PZ a žiadne pochybnosti nezistili ani vypočutí znalci. Vyšetrenie predloženej krvi metódou kapilárnej plynovej chromatografie s plameňovo-ionizačným detektorom s použitím headspace techniky bolo vykonané odborne, nebolo zistené nič netypické, alebo neštandardné, pričom táto technika patrí medzi štandardne uznávané techniky vyšetovania alkoholu v krvi a je využívaná medzinárodne. Ani skutočnosť, ktorú namietajú aj obžalovaný, t. j. že KEÚ PZ nemá akreditáciu na plynovú chromatografiu, nemá vplyv na správnosť vykonaného vyšetrenia krvi. Zo znaleckého posudku MUDr. Rozborila PhD. vyplýva, že neakreditovaná skúška nemusí znamenať, že je automaticky menej spoľahlivá, menej presná, respektíve menej správna. KEÚ PZ garantuje presnosť, správnosť a spoľahlivosť uvedeného stanovenia

obsahu etanolu v krvi obžalovaného. KEÚ PZ je certifikovaným pracoviskom podľa ISO 90011.2008 v rozsahu platnosti „Systém riadenia odbornej a znaleckej činnosti vo vednom odbore kriminalistika“, čiže mal zavedený systém manažérstva kvality v súlade s požiadavkami uvedenej medzinárodnej normy.“. Zo znaleckého posudku doc. MUDr. Šidla CSc. MPH. vyplýva, že výsledky tejto metódy sú vo forenznej praxi využiteľné bez ohľadu na to, či metóda je alebo nie je akreditovaná. Odvolací súd na základe uvedeného uviedol, že nemá žiadne pochybnosti o odbornosti a zákonnosti odborného vyjadrenia KEÚ PZ, a ani o použití uvedenej techniky, ktorá je v súdnej praxi dlhodobo akceptovaná. Pokiaľ súd prvého stupňa poukazuje na metodické usmernenie Ministerstva vnútra SR ohľadne manipulácie s krvnou vzorkou, tak uvedené usmernenie nemá žiaden vplyv na vyššie uvedený záver odvolacieho súdu. Obaja znalci sa vyjadrili k bežnej praxi pri odbere krvi, ktorá zodpovedá postupu, ktorý bol zvolený v prejednávanej veci. Metodické usmernenie popisuje iný postup pri odbere krvi napr. iné množstvo krvi (10 ml), uloženie do centrifúgy a pod. a hlavne sa týkajú odobratia krvi príslušníkom PZ pri vykonávaní služobných povinností za účelom zistenia požitia omamných a psychotropných látok, čo nie je prejednávaný prípad.

Ďalej krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že z vykonaného dokazovania jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že obžalovaný sa podrobil vyšetreniu krvi dňa 17.06.2018 o 00:02 hod. a bola mu zistená koncentrácia alkoholu najmenej 1,99 promile v krvi. Nakoľko sa však odber krvi uskutočnil až 52 minút od zastavenia a kontrolovania vozidla obžalovaného hliadkou OO PZ Malacky, teda od vedenia motorového vozidla obžalovaným, bolo potrebné zamerať dokazovanie na ustálenie koncentrácie alkoholu v krvi obžalovaného v čase vedenia motorového vozidla, t. j. v čase o 23:10 hod. dňa 16.06.2018. V prejednávanej veci bolo vykonané znalecké dokazovanie znalcami z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, pričom obaja znalci vykonali bilančný prepočet koncentrácie alkoholu v krvi obžalovaného. Obaja znalci síce zhodne uviedli hodnotu 1,17 promile, ich závery sa však rozchádzali v tom, že znalec MUDr. Rozboril PhD. ustálil túto hodnotu koncentrácie alkoholu v krvi obžalovaného na čas zastavenia motorového vozidla obžalovaného, t. j. 23:10 hod. dňa 16.06.2018 a znalec doc. MUDr. Šidlo CSc. MPH. na čas odberu krvi obžalovanému, t. j. 00:02 hod. dňa 17.06.2018. Nemožno preto prijať záver, že obaja znalci dospeli k rovnakým zisteniam. Ak znalci určili rovnakú hladinu alkoholu v krvi obžalovaného, t. j. 1,17 promile, avšak každý znalec ju určil k inému času, nie je možné sa uspokojiť s takýmto záverom. Súd prvého stupňa bez toho, aby boli odstránené, resp. vysvetlené rozdiely v záveroch znalcov dospel k záveru, že nebola bez akýchkoľvek pochybností ustálená hodnota koncentrácie alkoholu v krvi obžalovaného v čase vedenia motorového vozidla. Súd prvého stupňa sa dostatočne nevysporiadal s otázkou hodnoty koncentrácie alkoholu v krvi obžalovaného v čase vedenia motorového vozidla a rozhodol predčasne bez toho, aby sa vysporiadal s podstatnými otázkami na vyvodenie trestnej zodpovednosti obžalovaného.

Krajský súd nariadil súdu prvého stupňa opätovne vypočítať znalcov, aby vysvetlili rozpory v ich záveroch. Po vyriešení uvedenej otázky so strany súdu prvého stupňa, prípadne po doplnení dokazovania, ak to súd prvého stupňa bude považovať za potrebné, bolo povinnosťou súdu vo veci zákonne a spravodlivo rozhodnúť a rozhodnutie zákonným spôsobom odôvodniť.

Po predložení veci odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal nariadené úkony a správne zameral svoju pozornosť primárne na to, aká bola hodnota koncentrácie alkoholu v krvi obžalovaného v čase vedenia motorového vozidla. Táto okolnosť je kardinálnou skutočnosťou, na ktorej je vystavaná skutková veta obžaloby, a z ktorej obžaloba odvodzuje vznik trestnej zodpovednosti.

Znalec doc. MUDr. Jozef Šidlo, CSc., MPH. pri svojom opätovnom výsluchu, po vrátení veci krajským súdom, zotrval na záveroch podaného znaleckého posudku a uviedol, že ním stanovený bilančný prepočet vychádzal z údajov, ktoré poskytol vo svojej výpovedi obžalovaný. Hodnota 1,17 promile zistená na základe bilančného prepočtu je hodnota o 00:02 hod., teda v čase odberu krvnej vzorky dňa 17.06.2018. Znalec ďalej uviedol, že aj znalec MUDr. Rozboril PhD. dospel k rovnakému zisteniu ako on, pričom poukázal na závery znaleckého posudku MUDr. Rozborila PhD., kde je uvedené, že v krvi obžalovaného malo byť zistené podľa údajov, ktoré udal obžalovaný 1,17 promile a nie 1,99 promile v čase o 00:02 hodine dňa 17.06.2018, teda v čase odberu krvnej vzorky. Znalec doc. MUDr. Šidlo, CSc., MPH. sa následne vyjadril k možnosti určenia hodnoty alkoholu v krvi obžalovaného v čase zastavenia motorového vozidla matematickým prepočtom, pričom uviedol, že podľa stanoviska súdno-lekárskej spoločnosti je možné takýto prepočet urobiť v prípade, ak sa osoba nachádza vo vylučovacej fáze, čo podľa výpovede obžalovaného nebol. Obžalovaný uviedol, že alkohol požil bezprostredne pred jazdou,

teoreticky sa mal nachádzať v tzv. vstrebávacej fáze. Teoreticky je možné tento prepočet urobiť aj na čas zastavenia motorového vozidla obžalovaného, avšak mala byť zachovaná podmienka, že osoba sa nachádza vo vylučovacej fáze. Na to, aby bolo možné exaktne uviesť, v akej fáze sa obžalovaný v čase zastavenia vozidla nachádzal, by bolo potrebné pracovať s exaktnými vstupnými údajmi, ako, kedy presne a koľko toho vypil. Následne znalec doc. MUDr. Šidlo CSc., MPH. na hlavnom pojednávaní vykonal matematický prepočet a uviedol, že hodnota alkoholu v krvi obžalovaného v čase zastavenia vozidla, t. j. v čase o 23:10 dňa 16.06.2018 vychádzajúc z hodnoty 1,99 promile v čase 00:02 hod. dňa 17.06.2018 by bola 2,11 - 2,19 promile alkoholu v krvi.

Znalec MUDr. Rastislav Rozboril PhD. sa pri svojom opätovnom výsluchu, po vrátení veci krajským súdom, rovnako pridržiaval ním vypracovaného znaleckého posudku s tým, že bilančný prepočet vykonal na základe množstva pozitívneho alkoholu uvádzaného obžalovaným. Znalec dodal, že rozpor medzi jeho záverom a záverom znalca doc. MUDr. Šidla CSc., MPH. ohľadne času zistenia hodnoty alkoholu v krvi obžalovaného 1,17 promile, vznikol z dôvodu, že on zohľadnil časový úsek, ktorý bol v zápisnici, kedy bol vo výpovedi obžalovaného uvedený koniec požitia alkoholu. Tam použil údaj 77 minút a vtedy mu vyšlo 1,17 promile, čo je údaj k hodine 00:02, a teda čas odberu krvi obžalovaného a nie čas zastavenia vozidla. Znalec MUDr. Rozboril PhD. teda upravil svoj záver, že hodnota 1,17 promile je údaj viažuci sa k odberu krvi o 00:02 hod. Znalec sa následne vyjadril k matematickému prepočtu hodnoty alkoholu a uviedol, že doc. MUDr. Šidlo CSc., MPH. použil faktor vstrebávania v hodnote 0,12 až 0,20 na prepočet, ale muselo by to byť tak, že by sa obžalovaný vtedy nachádzal vo vylučovacej fáze. Na základe spisového materiálu sa však podľa znalca MUDr. Rozborila PhD. nedá určiť, či bol obžalovaný v vstrebávanej alebo vylučovacej fáze, nakoľko tam vstupuje viacero faktorov, tiež neboli k dispozícii dve vzorky, či už dychovou skúškou alebo z odberu krvi. Či je osoba vo vylučovacej alebo vstrebávacej fáze sa nedá odhadnúť, preto sa robia opakovaného dychové skúšky alebo opakované odbery. Matematický prepočet pre vstrebávaciu fázu neexistuje.

Znalec MUDr. Rastislav Rozboril PhD. následne vypracoval doplnenie svojho znaleckého posudku, ktorý bol na hlavnom pojednávaní so súhlasom procesných strán prečítaný. Z neho vyplýva, že bilančným prepočtom na čas zastavenia vozidla dňa 16.06.2018 v čase o 23:10 hod. podľa údajov, ktoré udal obžalovaný, mala byť koncentrácia alkoholu v jeho krvi 0,380 g/kg (promile). Pokiaľ ide o matematický prepočet z doplnenia znaleckého posudku vyplýva, že tento spätný prepočet možno použiť, ak výsledok dychovej skúšky, resp. krvnej skúšky je jednoznačne pozitívny, posudzovaná osoba sa v čase činu, ako aj v čase vyšetrenia s istotou nachádza vo vylučovacej (elimináčnej) fáze alkoholemickéj krivky, posudzovaná osoba v čase medzi činom a vyšetrením nepožíva alkoholické nápoje a medzi skončením požívania alkoholických nápojov a meraním neuplynulo viac ako 15 hodín. Koncentrácia alkoholu v krvi obžalovaného spätným matematickým prepočtom na čas zastavenia motorového vozidla dňa 16.06.2018 o 23:10 hod. bola od 2,11 - 2,19 promile.

Odvolací súd teda sumarizuje, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný dňa 16.06.2018 v čase o 23:10 hod. viedol v meste Malacky osobné motorové vozidlo zn. Toyota Avensis, kde bol na ulici Radlinského zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Malacky s tým, že sa nepodrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, podrobil sa však odberu a vyšetreniu krvi dňa 17.06.2018 o 00:02 hod. a bola mu zistená koncentrácia alkoholu najmenej 1,99 promile v krvi. Odber krvi sa uskutočnil 52 minút od zastavenia a kontrolovania vozidla obžalovaného hliadkou OO PZ Malacky, teda vedenia motorového vozidla obžalovaným. Tieto skutočnosti treba považovať za preukázané, tak ako konštatoval krajský súd aj vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, a to napriek námietkam obžalovaného ohľadne zákonnosti laboratórnej skúšky uskutočnenej Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného Zboru SR a správnosti laboratórnej skúšky. Odvolací súd sa vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení jednoznačne vyjadril, že nemá žiadne pochybnosti o odbornosti a zákonnosti odborného vyjadrenia KEÚ PZ, a ani o použití uvedenej techniky, ktorá je v súdnej praxi dlhodobo akceptovaná. Na svojich predchádzajúcich záveroch odvolací súd trvá a v celom rozsahu na ne odkazuje.

Pokiaľ ide o ustálenie koncentrácie alkoholu v krvi obžalovaného v čase vedenia motorového vozidla, táto skutočnosť je kardinálnou otázkou, od ktorej sa odvodzuje vznik trestnej zodpovednosti obžalovaného, keďže na naplnenie objektívnej stránky trestného činu ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona sa vyžaduje vykonávanie činnosti (v tomto prípade vedenie motorového vozidla), pri ktorej by potenciálne mohlo dôjsť k ohrozeniu života, zdravia alebo spôsobeniu

značnej škody v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si páchatel' spôsobil aplikáciou návykovej látky. Sankcia v podobe trestu za vedenie motorového vozidla pod vplyvom návykovej látky prichádza do úvahy len vtedy, pokiaľ množstvo (charakter) požitej látky navodzoval u páchatel'a stav, v ktorom bola jeho spôsobilosť na takúto činnosť vylúčená. Inak povedané, „trestné“ bude iba vedenie motorového vozidla v stave opitosti alebo pod vplyvom drog prípadne iných návykových látok. Takýto stav je však vždy potrebné dôkazne preukázať. V zmysle ustálenej súdnej praxe sa pri požití alkoholu v objeme 0,4762 mg/l alkoholu v krvi (1 promile), vychádza z pravidla, že toto množstvo spôsobuje stav vylučujúci spôsobilosť na predmetnú činnosť. Hodnota 0,4762 mg/l alkoholu v krvi je hodnota, pri ktorej podľa lekárskej vedy žiaden, teda ani nadpriemerne disponovaný vodič motorového vozidla nie je schopný bezpečne viesť vozidlo.

Z výsluchu znalcov vyplynulo, že stanoviť koncentráciu alkoholu v krvi späťne je možné buď spätným matematickým prepočtom odvodeným od zistenej koncentrácie etanolu v krvi vyšetrovanej osoby alebo bilančným prepočtom.

Podmienkou spätného prepočtu je, aby výsledok dychovej skúšky, resp. krvnej skúšky bol jednoznačne pozitívny, posudzovaná osoba sa v čase činu, ako aj v čase vyšetrenia s istotou nachádza vo vylučovacej (elimináčnej) fáze alkoholemickkej krivky, posudzovaná osoba v čase medzi činom a vyšetrením nepožíva alkoholické nápoje a medzi skončením požívania alkoholických nápojov a meraním neuplynulo viac ako 15 hodín.

Bilančný prepočet sa vykonáva na základe údajov od vyšetrovanej osoby o čase, množstve a kvalite požitých alkoholických nápojov.

Obaja znalci uviedli, že v prípade obžalovaného nebolo možné stanoviť koncentráciu alkoholu v krvi obžalovaného spätným prepočtom, nakoľko nebolo možné zistiť, či sa v čase zastavenia motorového vozidla obžalovaný nachádzal vo fáze vstrebávacej, alebo vylučovacej. Podľa údajov, ktoré obžalovaný uviedol, t. j. že vypil 4-5 pol deci hruškovíc s 52% obsahom alkoholu v priebehu 20-25 minút pred jazdou, nebolo podľa záveru znalcov možné bez druhej vzorky krvi zistiť, v akej fáze sa obžalovaný nachádzal. Vylučovacia fáza nastupuje po vstrebávanej fáze, pričom po pití nalačno by tak malo byť po cca 30 minútach od požitia alkoholu, čo podľa znalca doc. MUDr. Šidla CSc., MPH. nasvedčuje skôr tomu, že obžalovaný sa nachádzal vo fáze vstrebávacej. Ako už bolo vyššie uvedené, pre spätný prepočet je rozhodujúce, aby po celý časový úsek pri spätnom prepočte sa alkohol z tela už vylučoval, teda bol v eliminačnej fáze alkoholemickkej krivky, čiže musí byť isté, že medzi zastavením a odberom krvi už koncentrácia nestúpala v krvi. Uvedené je základnou podmienkou spätného prepočtu, ktorá však v prejednávacom prípade splnená nebola.

Ak súd prvého stupňa vychádzajúc z výpovede obžalovaného uvádza, že obžalovaný sa nachádzal vo fáze vylučovacej, úplne ignoroval zhodné odborné závery oboch znalcov, že dosiahnuť objektívny výsledok použitím metódy spätného prepočtu v prípade obžalovaného nie je možné, pretože vzhľadom na absenciu druhého odberu sa nedá objektívne určiť, či sa nachádzal vo vstrebávacej alebo vylučovacej fáze. Uvedené znalci nemohli ustáliť ani z obsahu spisu, a ani zo svojich skúseností, a to z dôvodu viacerých premenných faktorov, ktoré ovplyvňujú výsledok výpočtu. Odvolací súd konštatuje, že určenie stupňa ovplyvnenia vodiča alkoholom v čase jazdy treba považovať za objasnenie skutočnosti dôležitej pre trestné konanie, ku ktorému sú potrebné odborné znalosti v zmysle § 141 ods. 1 Trestného poriadku. V takýchto prípadoch orgány činné v trestnom konaní sú povinné pribrať znalca, resp. v jednoduchých veciach vyžiadať odborné vyjadrenie od príslušného orgánu, aj keď samé majú také vedomosti, ktoré umožňujú príslušný výpočet vykonať (viď R 10/1996). Preto ak súd prvého stupňa ustálil, že sa obžalovaný vo vylučovacej fáze nachádzal, učinil tak napriek tomu, že nebol produkovaný žiaden dôkaz, na základe ktorého by bolo možné uvedené konštatovať.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvého stupňa prijal skutkový záver o hladine alkoholu v krvi obžalovaného v čase zastavenia vozidla napriek tomu, že takýto záver nemal oporu vo vykonaných dôkazoch a odbornými dôkazmi bol vylúčený. Zásadná okolnosť vzniku trestnej zodpovednosti nebola nad akúkoľvek pochybnosť preukázaná, čo bolo dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku.

Odvolací súd uvádza, že vzhľadom na odstup času a absenciu druhej krvnej vzorky v danom prípade bolo možné objektivizovať hladinu alkoholu v krvi obžalovaného iba tzv. bilančným prepočtom, t. j. iba

na základe údajov o čase, množstve a kvalite požitého alkoholu obžalovaným. K množstvu požitého alkoholu obžalovaným neboli vypočítaní okrem obžalovaného žiadni svedkovia, preto bolo potrebné vychádzať z údajov poskytnutých obžalovaným, teda že pred začatím jazdy požil 4 alebo 5 pol deci liehového nápoja, konkrétne hruškovice s 52% obsahom alkoholu. Vychádzajúc z týchto údajov znalec doc. MUDr. Šidlo CSc., MPH. ustálil hodnotu 0,14 do 0,16 promile pri množstve 4 poldeci a 0,54 do 0,56 promile pri množstve 5 poldeci, a znalec MUDr. Rozboril PHD. ustálil hodnotu 0,380 promile pri množstve 5 poldeci. Teda obaja znalci ustálili hodnotu alkoholu v krvi obžalovaného v čase vedenia motorového vozidla obžalovaným pod 1 promile.

Ako už bolo vyššie uvedené, hranicu medzi zodpovednosťou za priestupok a trestnoprávnou zodpovednosťou predstavuje hodnota 0,48 mg/l (presne ide o hodnotu 0,4762 mg/l alkoholu - 1 promile), nakoľko pri tejto hodnote podľa lekárskej vedy žiadny, teda ani nadpriemerne disponovaný vodič motorového vozidla, nie je schopný bezpečne viesť motorové vozidlo.

V niektorých prípadoch je však možné akceptovať stav vylučujúci spôsobilosť aj vtedy, ak je hladina alkoholu pod 1 promile, alebo ak takýto údaj nie je k dispozícii, ale súčasne tento stav musí vyplývať zo súhrnu ostatných okolností, za ktorých bola jazda vodiča motorového vozidla uskutočnená, napríklad z druhu a množstva alkoholických nápojov požitých vodičom pred jazdou, z času, kedy k požitiu došlo, zo spôsobu jazdy, z celkového správania vodiča pred nehodou i po nej a pod., na to však musia orgány činné v trestnom konaní zabezpečiť a vykonať všetky vhodné a potrebné dôkazy a zodpovedajúcim spôsobom ich zhodnotiť jednotlivo i v súhrne (viď Rč 5/2000). Aj skutočnosť, že hladina alkoholu v krvi vodiča je pod 1 promile totiž neznamená, že bol vodič spôsobilý k vedeniu vozidla, keďže každé ovplyvnenie alkoholom znižuje schopnosť vedenia vozidla, nakoľko vodič po požití alkoholu nie je schopný správnych a včasných vnemov a pohotových reakcií na situácie vznikajúce v dopravnej premávke. Pre trestnú zodpovednosť je však dôležité, k akému výraznému zníženiu týchto schopností vplyvom požitého alkoholu došlo.

K schopnosti obžalovaného viesť motorové vozidlo vypovedal iba svedok A., ktorý uviedol, že vozidlo obžalovaného ich upútalo, nakoľko jazdilo so zapnutými výstražnými svetlami a na križovatke, pri odbočovaní nedalo znamenie o zmene smeru jazdy, pričom prešlo viackrát celou plochou do protismeru. Po zastavení vozidla, pri komunikácii s obžalovaným bolo zjavné, že požil alkohol, nakoľko bol cítiť z jeho dychu, mal neistý krok a potácal sa.

Vyhodnotením výpovede uvedeného svedka v spojení so skutkovým zistením, že obžalovaný mal v čase spáchania činu v krvi alkohol výrazne pod jedno promile, nie je možné prijať bez akýchkoľvek pochybností záver o tom, že schopnosti viesť motorové vozidlo obžalovaného boli znížené natoľko, že nebol schopný bezpečne vozidlo viesť. Skutočnosť, že obžalovaný nedal znamenie o zmene smeru jazdy a opakovane prešiel do protismeru nemuselo byť totiž spojené s konzumáciou alkoholu obžalovaným, ale mohlo vyplývať z jeho ľahostajného prístupu k dodržiavaniu pravidiel cestnej premávky, ktoré jednoznačne preukázal tým, že s vedomím toho, že bude riadiť motorové vozidlo, neváhal a požil 4 alebo 5 pol deci 52 % alkoholu v krátkom čase pred jazdou. Pokiaľ ide o vnímanie svedka Kravčuka, že obžalovaný bol pod vplyvom alkoholu, toto jeho vnímanie bolo správne, čo bolo jednoznačne preukázané aj vykonaným dokazovaním. Avšak z jeho výpovede a vnímania obžalovaného nie je možné bez ďalších dôkazov bez pochybností ustáliť k akému zníženiu schopností obžalovaného viesť motorové vozidlo vplyvom požitého alkoholu došlo, a teda či schopnosti viesť motorové vozidlo obžalovaného boli znížené natoľko, že nebol schopný bezpečne vozidlo viesť.

Vzhľadom na uvedené existujú objektívne pochybnosti o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky obžalovaným, ktoré nie je možné odstrániť ani ďalšími dôkazmi, a preto s použitím zásady „in dubio pro reo“ odvolací súd prijal záver, že skutok nie je trestným činom.

Skutok by však mohol byť posúdený ako priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Z ustanovenia § 20 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. vyplýva, že priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli 2 roky, nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia. Z ustanovenia § 20 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.

vyplýva, že do plynutia lehoty podľa odseku 1 sa nezapočítava doba, počas ktorej sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie.

Z vyššie uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že konanie obžalovaného, ktoré môže byť posúdené ako priestupok, nie je prekludované, a preto odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.